

Csibemese

I. Születés

A fészekben lapuló tojások körül csend volt, félhomály és meleg.

A kotlós mami nyugodtan ült a tojásokon és halk kottyogással bízta csibéit:

-Gyerünk csibikék, gyerünk, keljtek ki! A mami már nagyon kíváncsi rátok!-

Az egyik tojás az ismerős hang hallatán mocorogni kezdett. A kiscsibe egyre szűkebbnek és kényelmetlenebbnek érezte a helyet a zárt, sötét tojásban.

-Hát..kelnék én, de azt hogyan kell? – morfondírozott magában. - Itt nincs levegő és a hely is kicsi. Talán ha ezt a vékony kis falat átszakítanám, akkor jobb lenne...?- Apró kopogó mozdulatokkal verni kezdte a hártját, ami a légkamrát elválasztotta tőle.

Végül sikerül egy kis rést nyitnia rajta és máris jobban érezte magát. Szippantott a levegőből ami a légkamrában volt és csipogni kezdett. Ettől persze megrémült kicsit, hiszen még sosem hallotta a saját hangját. A vékonyka bátortalan csipogást a mami is meghallotta, és bízta a csibét:

-Jól van csibe ügyes vagy, csak így tovább!

-Hát..én is szeretnék már kibújni innen, remélem sikerülni is fog hamarosan!- válaszolta a csibe, persze inkább csak magának, hiszen még a tojáshéj foglya volt.

Ahogy a kis fejét bedugta a légkamrába, sikerült elérnie a tojás héját! Egy-két kopogtatással rést ütött rajta, és érezte a friss levegőt és a mami illatát! Most már nem volt megállás. Apró csőrével kopogtatva a héjat, rést vágott rajta, körbe-körbe, ami egyre nagyobb és tágasabb lett!

-És akkor most elrugaszodom és kint is vagyok! – gondolta magában és kicsi lábacskaival nagyot rúgott a tojáshéjon, ami ettől elrepedt és kiscsibénk kikelt belőle végre!

-Juj de furcsa itt minden! Meleg van és friss levegő és persze itt van a mami, aki betakar a nagy pihe-puha tollaival. Fáradt vagyok, álmos, és vizes...de leginkább fáradt. Pihennem kell kicsit.-

A kotlós mama észrevette, hogy fiókája elindult kifelé a tojásból és izgatottan várta, milyen ügyes, derék és szép csibéje születik hamarosan.

És természetesen a kiscsibe gyönyörű volt! Pihegett a fáradtságtól, nedves volt a kis tolla, de egészséges volt és életrevaló.

A fészekben lapuló tojásokba beszűrődtek a hangok, ahogy a mama és a csibe beszélgettek.

A többi kiscsibe is készült nagyon a tágas, szép világba a mami és a csibetestvérük közé. A kotlós mami tollával betakargatta a csibét és közben figyelte a többi tojásból hallatszó kopogtatást, csipogást és halk kottyogással bízta őket a kikelésre.

Kis idő múlva kipattant egy újabb tojás, és nemsokára kikelt egy újabb kiscsibe, akit aztán még egy és még egy követett.

Reggelre, amire a nap felkelt, a kotlós mama alatt húsz sárga, pelyhes, édesen csipogó kiscsibe mocorgott, szárítkozott és pihent a nagy munka után, ami a világra segítette őket.

II. Az első nap a baromfiudvarban

A fészek, ahol a kicsibék keltek, egy apró házikóban volt a baromfiudvar sarkában. Ajtaján háló volt, amin kilehetett a kíváncsi kicsibe, és körülnézhetett az udvarban.

- Juj...de nagyon hatalmas udvar...! És mennyi csirke szaladgál benne! És milyen jó illatok vannak! Vannak kicsi csirkék és egészen nagyok....azok már olyanok mint a mami, talán ők is kotlósmamik? –morfondírozott az elsőként kikelt kicsibe. - Hm...az ott nem lehet kotlósmami, mert sok szép színes farktolla van, hatalmas taraja, és olyan furán beszélget, mintha kiabálna...Talán ő lehet a mi papánk...? –

-Igen –felelt a kicsibének a kotlósmami- ő a papa, vagyis a kakas a baromfiudvarban! Majd ha kicsit erősebbek és nagyobbak lesztek, elmegyünk sétálni és megismerhetitek az egész baromfiudvart!-

-Én még nem vagyok nagy és erős. Fáradt vagyok és valami baj van...Valami nem jó....- ilyen gondolatok futottak át a kicsibe ici-pici agyacskáján.

Kis idő múlva megjelent a tyúkudvarban még egy valami, amit a csibe még sosem látott. Nem volt tolla, nem kukorékolt, és szárnya sem volt.

Halkan beszélt és kedvesen megsimogatta őket és a mamit.

És megdicsérte a szép pihegombóc kicsibéket. Valamit hozott is, amit leöntött a kis házikó padlójára. A valami sárga volt és apró.

- Hű de izgalmas- gondolta a csibe- a mami csipegeti ezt a sárga valamit, akkor biztosan nekem is szabad. És ha sokat csipegetek, elmúlik a baj...és már nem is vagyok éhes. Ebben a tálban vajon mi lehet? A mami beledugja a csőrét...ezt én is kipróbálom! A kicsibe a kotlósmamit utánozva lassan rájött, hogy mi az az evés és az ivás. És mivel ízlett neki nagyon a sárga valami, jól tele is rakta a bögyét. Ettől fáradt lett és kimerült. Bebújt a mami hatalmas tollszoknyája alá, és álomba szenderedett. Amikor a hegy mögött elbújt a nap, elcsendesedett a baromfiudvar is.

A nagy tyúkok és kakasok a házukba mentek, a kiscsibék a kotlós mami oltalmazó szárnyai alá.

Az asszony, aki az élelmet hozta, gondosan bezárta a kis házak ajtaját, hogy a baromfiudvar lakóinak nyugodalmat és jó éjszakát hozzon.

A kiscsibék és a kotlós mami házikójában is csend lett. Elfáradtak az első nap után és békésen bújnak össze anyukájuk védelmező ölelésében.

Odakint világított a hold, békák beszélgettek egymással a közeli tó partján és tücskök hegedültek a hatalmas réten, mely fölött néha hangtalan árnyként suhant el egy bagoly aki vadászni indult az éj leple alatt.

Szerző: SKOLÍK ÁGNES